

In de kreenk

"Mestreech, zoe moot 't blieve. Mestreech, zoe moot 't zien." Woer wäörd, die dao woorte gezoonge in 't vastelaovendleedsje vaan 1976! Mesjiens aon de behawwende kant, meh es 't um gooj dinger geit is dat allein mer good. Zoewie de vastelaovend... Dee moot altied blieve, dee moot altied zien!

Zjus. Meh wat noe es e duujelek virus mèt oetsteeksels dao anders euver dink? Daan weure us die 'zwoer mèh plezerege daog' oet de han gehouwe. Veur ein jaor daan toch. In jaor, ach, dat euverleve v'r wel. Moot mer. Want wee kint z'ch 'nen onderhave-metervastelaovend veurstèlle? Iech sloog vaan de week de Steinebrögk in, naam de Koojstraot, en rekende mèt vootpasse oet wieväöl lui in de aorta vaan de Mestreechter straotcarnaval zouwe mage weurde touwgelaote. Nog gein twiehoonderd! Zoe krijg me de stumming meujelek drin.

En daan, wee zouw dat allemaol mote regele, 'nen onderhave-metervastelaovend? De gaste vaan Handhaving? De Boa's? "Hei geer daar! Wat hadde veer noe gezag? Gein han op aander sjouwers lègke! Geine rijaloet dit jaor! Aofstand! Aof-stand! En wat zien veer dao, bij d'n Duke vääor? Wouwt geer dee menier pune, mevrouw? Loop mer mèt nao de Graonmerret en stap in. Veer bringe uuch impassant nao hoes touw!"

Iech moot obbins dinke aan dat päöterke dee mèt 'n tas water oet de keuke aon kaom renne. Op dee jong en dat meidske aof, die dao zoemèr stoonte te pune, in 't midde vaan 'ne krink aander joonk volk. Kós wel good mikke, dee geisteleken handhaver, dat moot gezag. 't Water stroumde euver hun gekloonke lippe. De punekeskreenk, jao. Es 't bij punekes waor gebleve, fatsojndelek op de wang, daan had 't meugelek nog gemage, vaan de paoters vaan de Koepelkerk. Meh 't waor netuurlek 'ne lepsjkrink dee dao drie daog in 't zäölke pulseerde. Zoe joonk es de aongewejde bezeukers vaan de soos ouch waore, d'r woort 'ech' gepuund, wie de groete lui dat doen. Aanders woorste tot Paose oetgelache.

Num m'ch neet koelek: dit is 'n besjouwing mèt consumatie! E zakdeukske gereid hawwe weurt aonbevole.

Boe höb iech veur 't iers 'ne punekeskrink/lepsjkreenk gezeen? Bij de paoters vaan de Koepelkerk? In de Sjraelhook, oonder 't aajd touwbaksfabrik op de Toongerseweg? 't Kin ouch in dat zäölke in de Kruushieregaank zien gewees. Of toch gewoon in de Dominicaonekèrk,

boe 't klaam voch mèt die daog langs de pilere umlieg droop? Wie daan ouch: m'ne sjrik waor groet. Wat moos dat veurstèlle? 't Liekende op 'ne heksekreenk: de cirkel vaan paddesteul, deeste soms in 't graas zuus. 't Sijjnt tot zoe eine krink oontsteit umtot 's nachs hekse op die plek hōbbe gedans. Gaank noets in dee kreenk stoon: de reups de vreiselekste krenkdes euver diech aof!

Veur mien ginneratie – de babyboomers – is de lepsjkreenk 'n zaolege herinnering, 'n nachmaar die mer neet euvergeit, of get daotösse. De kaoms de verseerde ruimte in, hits, gaajem, loch vaan zweit, sjmink en tule. Zaajt, zoer, zuut. In de meinegte teikende z'ch 'ne krink vaan jonges en meidskes aof. Neet mie es vijftien, twinteg rōgke zaogste. Plaots genóg um d'ch detösse te peerse. Mèh hadste daor 't lef veur? Netuurlek neet! De angs en d'n twiefel waore vāöl groeter. Totdat d'ch 'ne vrund, dee 't zelfde had mètgemaak, nao vāöre duide.

De lags d'n han op twee sjouwers, vaan twee versjèllende persoene welteverstoom, en de vrōngs diech veurziechteg detösse. Noe waarste oonderdeil vaan de krink. Gelök! Hoop kós z'ch goon nèstele. Wienie kaom dat sjoen meidske in 't midde, wiezenterere mèt gestrēkden erm, heupwegend en e bitteke door de kneeje gezak, nao d'ch touw? Nao diech en diech allein? Boenao iech en iech allein weer 'n aander meidske moch aonwieze en nao 't midde hole, wijl ederein kós zien tot veer...

't Gebāörde later es iech had gehoop, mèh ieder es gedach. Sommege wachde tot ze oonnuzel woorte. Aandere waore èlf kier achterein aon de beurt. Lèpskeuninge, lèpsjkeuningine. Daankwoord veur deginnige die m'ch oets hōbbe oetgekoze: 'ch weit neet mie wee geer zeet, meh 'ch blief uuch ieweg dankbaar veur de inwijding.

'Gaank noets in dee kreenk stoon: de reups de vreiselekste krenkdes euver diech aof!' Dao zaot 'ne kern vaan woerheid in. Es 't Asselegoonsdag waor hadste mèt 'n heise stroot op 't sjaolplein te versijjne, anders waoste 'ne groete sukkel. Meh de riechtege carnavalshelde zaogste de ganse vaste neet mie: zie hadde Pfeiffer opgeloupe. Mèt dank aan de lepsjkrink.

't Versijjnsel is oetgestorve. 't Ritueel waor te umslachteg. 't Waor ouch hel – 'hel es beton', zouw de zjubilerende Frans Theunisz (75) zinge. De winnaars in de krink kregte tevāöl, de verleerders te wieneg. Propel kóste 't fenomeen evemin neume. Wie iech al zag: vāöl consumatie, in dee krink. Noe, in deen corona-tied, zouwe de deilnummers aon de lèpsjkrink ziech gemekelek kwalificere es superverspreijers. En toch, um nog 's

eine kier in 't midde te mage stoon... dao druime doezende
Mestreechtenere vaan.